

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις

Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ος.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 17 Ἀπριλίου 1899

Ἔτος 21ον.—Ἀριθ. 16

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 120)

— Ἀπαράλλακτα ὅπως ἔστη Σιέθρηϊα ἢ ἀρκούδες τὸν χειμῶνα γίνονται ἄσπρες σάν τὸ χιόνι, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Στὰ μέρη τὰ δικά μας, εἶπεν ἡ Κοραλία, οἱ λαγοὶ πέρνουν τὸ χρῶμα τῆς καλλιερρημένης γῆς.

— Ἀμέ οἱ κροκόδειλοι ποῦ εἶδαμε ἔρχόμεθα ἐδῶ; ἀνεφώνησεν ἡ Λίνα. Ὅα ἔλεγε κανεὶς πῶς εἶνε κορμοὶ ἀπὸ δένδρα! . .

Τοιοιούτῳ συνδιελέγοντο οἱ νεαροὶ αἰχμαλῶται, ἐνδιαφερόμενοι δι' ὅλα τὰ θαυμαστικά αὐτὰ τοῦ δάσους, τὰ περιέργα ζῷα, τὰ μεγάλα ἔντομα, τὰ θαυμάσια φυτά. Ἐθαύμαζον, ἐμελέτων, ἐσκέπτοντο, ἀλλὰ δὲν ἐλησμόνουν ποτέ, οὔτε τὰς φοβερὰς ἡμέρας ποῦ εἶχαν περάσῃ ἕως τώρα, οὔτε τὰ προσφιλέστατα, ἀπὸ τὰ ὅποια τοὺς ἐχώρισε μία τραγικὴ ἀτυχία, καὶ ἐσκέπτοντο συχνὰ μὲ τρόμον πῶς θὰ ἐτελείωνε ἡ παράδοξος αὐτὴ αἰχμαλωσία.

Μετὰ δύο τρεῖς ὥρας περιπλανήσεως, ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ χωρίον, ὅταν ἡ γαλήνη τῆς ὥρας ἐκείνης δειλῆς ἐταράχθη ὑπὸ φωνῶν διαπεραστικῶν καὶ παρτεταμένων, αἱ ὁποῖαι ἀπεδίδοντο ἀπὸ τὴν ἡγῶν τοῦ δάσους καὶ ἐπλησίαζαν ὁλοὲν πρὸς τὸ μέρος αὐτό. Ὅλοι ἐσταμάτησαν περί-αυτο. Ὅλοι ἐν μέσῳ τῶν ὑψηλῶν τρομῶν, καὶ ἐν τῇ ἐσταλαπατούσῃ χόρτῳ, τὰ ὅποια ἐσταλαπατούσε μὲ τὸ πελώριον σῶμα του, εἶδον ἓνα πελώριον ἐλέφαντα, τρέχοντα μανιωδῶς, μὲ τὰ ὦτα ἠωρωμένα, τὴν προδοτικὴν ἀνυψωμένην, τὴν οὐρανὸν τευτωμένην, καὶ βάλλοντα διαρκῶς τὰς παραδόξους αὐτὰς κραυγὰς, πόνου ἢ ὀργῆς.

Οἱ λευκοὶ ἀπεμκρύνθησαν, ἡ-θέλησαν νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν. Ἀλλὰ τὸ μαστόδοντον ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ τοὺς πλησιάσῃ, ὅτε αἱ-

φνης ἡ Κοραλία παρετήρησεν ὅτι ὁ ἐλέ-φας ἐβάδιζε μόνον μὲ τοὺς τρεῖς πόδας, κρατῶν εἰς τὸν ἀέρα τὸν τέταρτον, ὡς νὰ μὴν εἰμπούσῃ νὰ τὸν πατήσῃ καταγῆς.

— Τὸ ζῷον αὐτὸ εἶνε ἄρρωστο! ἐφώ-ναξεν ἡ νεάνις σταματῶσα. Κυττάξτε! Δὲν εἰμπορεῖ νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του! Τὸ καίμενο! Ὅθλεγε κανεὶς πῶς μᾶς ζητεῖ βοήθεια.

— Δύσκολο πρᾶγμα! εἶπεν ὁ Γεράρ-δος. Νὰ ὁ Μπρέκος ποῦ θάλει νὰ τὸ γι-α-

τρέψῃ ὅπως ξεύρει αὐτός! ἐπρόσθεσε, δεικνύων τὸν μυῦρον, ὁ ὁποῖος ἐσκόπευε τὸν ἐλέφαντα μὲ τὸ τόξον του.

Τὸ βέλος ἐφυγε συρίζον καὶ ἐκαρφώθη εἰς τὸν ὦμον τοῦ κολοσσού.

Τὸ ζῷον ἐξέβαλε κραυγὴν λύσσης. Ἐπάτησε τὸ πόδι του εἰς τὴν γῆν καὶ ἐστάθη βρυχώμενον.

— Τὸ ζῷον αὐτὸ ὑποφέρει: πολὺ! ἐ-πανέλαθεν ἡ Κοραλία, συγκεκινημένη. Δὲν σοῦ φαίνεται, Γεράρδε, πῶς μοιά-ζει μὲ τὸν Γολιάθ, τὸν Ἐλέφαντα τοῦ

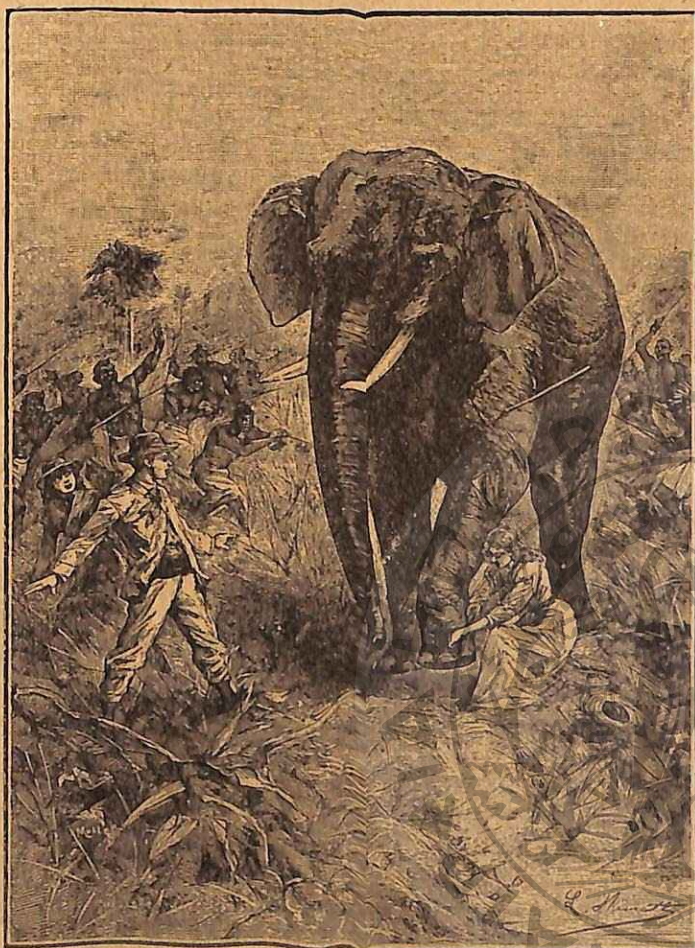
Ζωολογικοῦ Κήπου, ποῦ τὸν ἀγαπούσαμε τόσο πολὺ; Ὅα δοκιμάσω νὰ τὸν πλησιάσω.

— Τρελλαθῆκες, Κο-ραλία; Τί ἰδέα σοῦ κα-τέθηκε! ἐφώναξεν ὁ ἀ-δελφός της, προσπαθῶν νὰ τὴν συγκρατήσῃ.

— Ὅχι, ἄφησέ με! ἐπἀνέλαθεν ἡ νεάνις, μὴ ἀντέχουσα νὰ βλέπῃ βα-σανιζόμενον τὸ ζῷον. Κύτταξε πῶς μᾶς βλέ-πει! Νομίζω πῶς μᾶς ζητεῖ βοήθεια. Καὶ τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς καλλιτέρα νὰ μὲ σταλα-πατήσῃ ὁ ἐλέφας, παρὰ νὰ μένω αἰχμαλῶτης τοῦ Ἀμπρόνκου, προσέθεσε χαμηλοφώνως.

Καὶ μεθ' ὅλας τὰς παρακλήσεις τοῦ Γεράρ-δου, ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸν ὄμιλον καὶ ἐπροχώρησεν ἀτρέμηντος πρὸς τὸ πα-χύδεσμον, τὸ ὅποιον εἶ-χε σταματήσῃ, γριμίζον τὸν ἀέρα μὲ τὰς φω-νάς του.

Οἱ μαῦροι, ἀκίνητοι καὶ κατάπληκτοι, τὴν παρηκολούθουν. Ἐπλη-σίασε μὲ θάρος τὸν κολοσσόν, καὶ καλοῦσα αὐ-τόν, μὲ τὴν γλυκυτάτην φωνὴν της ὡς νὰπετεί-

«Ἐγνονυπέτησε πλησίον τοῦ μαστόδοντος καὶ εἶδεν ὅτι ὑπερ-μεγέθους ἄκανθα. . . » (Σελ. 126, στήλ. α'.)

Διότι άλλοτε μὲν ἦσαν ἀληθεῖς κ ο υ κ ο ι, κοραι κομψαὶ καὶ χαριτωμένα, μὲ τὰ μικρά των πλῆθια ἐπὶ κεφαλῇς ἢ τὰ σκιάδια, μὲ τὰ κάτοπτρα ἢ τὰ ριπίδια των ἀνὰ χεῖρας, ξανθοὶ ἢ καστανοί, μελανόθραλμοι ἢ γαλανοί· άλλοτε πάλιν νεανίσκοι κομψοὶ καὶ εὐσταθεῖς, άλλοτε μικρὰ ἄρματα ἢ ἱππάρια, ἀμάξια ἢ ἱππεῖς, άλλοτε ἡθοποιοί, ὀψοπώλαι, ἀγοραῖοι πωληταὶ ἢ ψαράδες, ἀρτοπώλαι ἢ ἀρτοποιοί, αἰδοί, κωμικοί, μῦμοι, χορευταὶ καὶ χορεύτριαι, αὐληταὶ καὶ αὐλητρίδες, ἢ παιδία παίζοντα μὲ γῆρας ἢ κυναρία—καὶ ἐν γενεῇ πάσης μορφῆς καὶ παντὸς εἶδους.

Ἐπλάττοντο δὲ ταῦτα ἐκ πηλοῦ, ἀπὸ κ ο κ κ ι ν ὀ χ ω μ α, ὁποῖον εὐρίσκειται καὶ σήμερον εἰς πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἐδῶ δὲ πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἰδίως τὸ ἀριστον, εἰς τὰ λεγόμενα «Πυθαράδικα» παρὰ τὴν Ἀ-

μεν ἐντὸς αὐτῶν θερμὸν γῦψον καὶ νάποκτῆσωμεν νέας ταναγραῖας κόρας.

Τὰ οὕτως ἀποκτώμενα εἰ δ ὥ λ ι α, μικρὰ δηλ. εἰδωλα ἢ ἀνθρωπάκια, εὐθὺς ὡς ἐξήρχοντο ἐκ τῆς μήτρας, παρελάμβανον ἐπιδέξιοι τεχνῖται, οἵτινες τὰ ἐπεξεργάζοντο καὶ ἐτελειοποιούν διὰ τῆς χειρὸς. Νωπὰ καθὼς ἦσαν ἀκόμη, τὰ μετεσχημάτιζον καὶ ἐτροποποιούν κατὰ τὴν ἀρέσκειαν καὶ τὸ γούστο των. Ἀκολούθως τὰ ἐθετον ἐντὸς τῆς καμίνου διὰ νὰ ψηθῶσι καὶ στερεοποιηθῶσιν ἐντελῶς, ἀφήνοντες πάντοτε ὀπισθεν μικρὰν ὀπὴν, ἵνα μὴ θραυσθῶσι κατὰ τὴν ὀπτησιν, τὸ ψήσιμον δηλαδὴ. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦτο ἀκόμη, δὲν ἦσαν ἐντελῶς ἐτοιμα. Ὑπελείπετο ἐτι τὸ χρωμάτισμα. Σήμερον βεβαίως μετὰ τὸς αἰῶνας, ἐντὸς τῆς γῆς καὶ ἐντὸς τῆς ὑγρασίας τεθαμμένα, δὲν διατηροῦσι τοὺς ωραίους χρωματισμούς των πλέον· ἀλλὰ τότε

εἶχον θαυμασίους τοιοῦτους, ὡς μαρτυροῦσι πολλὰ τοῦτων, διατηρήσαντα ἔχον μόνον αὐτῶν.

Δὲν εἶνε δὲ πάντα τῆς αὐτῆς τέχνης καὶ τῆς αὐτῆς τελειότητος. Πρέπει νὰ νηλοποιήσῃτε ὅτι τὰ εἰδωλα ταῦτα κατεσκευάζοντο ἐπὶ αἰῶνας ὅλους διαρκῶς, καὶ ὅτι ἐν τῇ μεταξύ ἡ καλλιτεχνία ἢ ἀρχαία ἔκαμνε καταπλη-

Ταναγραῖαι Κόραι. (')

γίαν τριᾶδα, τὰ ὅποια δὲν εἶνε ἡ αὐτὸς ὁ ἀρχαῖος Κ ε ρ α μ ε ι κ ὀ ς, δηλ. ἀκριβῶς τὸ μέρος ὅπου καὶ ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ κατεσκευάζοντο ἐκ τῆς αὐτῆς γῆς τὰ κεραμεῖα ταῦτα εἶδη.

Ἄλλ' οἷα διαφορά ἀπὸ τότε ἕως σήμερον! Τὰ σήμερον κατασκευάζόμενα δὲν εἶνε ἡ ἀγγεῖα κοινότητα καὶ χονδροειδέστατα, ἀνευ κομψότητος καὶ χάριτος, ἐν ᾧ τότε ἦσαν τὸς τέλει, ὥστε ὁ κόσμος τὰ ἐθεώρει καὶ τὰ θεωρεῖ οὐχὶ πλέον ὡς εἶδη βιοτεχνικὰ καὶ χειρωνακτικά, ἀλλ' ὡς καθαρὰ καλλιτεχνήματα, καὶ τα διατηρεῖ ἐντὸς τῶν Μουσείων μετὰ τῆς αὐτῆς εὐσεβείας, καὶ τα περιβάλλει μετὰ τῆς αὐτῆς λατρείας καὶ θαυμασμοῦ, μὲθ' ἧς τὰ ἀριστοτεχνήματα τοῦ Φειδίου, τοῦ Πραξίτελους, τοῦ Σκόπα καὶ τοῦ Λυσίππου!

Κατεσκευάζον δ' αὐτὰ ἐντὸς μητρῶν, καλοῦσι τὴν θηλασθῆ, ἐξ ὧν ἡδύναντο νὰ χύσῃσι μυριάδας, ὡς κάμνομεν καὶ σήμερον διὰ τὰ ἐκμαγεῖα. Τοιαῦτα μῆτρα εὐρέθησαν ἐντὸς τάφων, δυνάμεθα δὲ καὶ νῦν ἐτι νὰ χύσω-

(') Αἱ ὠραῖαι Ταναγραῖαι, αἱ συνοδεύουσαι τὸ ἔθρονον αὐτοῦ, ἐλήφθησαν διὰ φωτογραφίσεως γυφίνων ἐκμαγείων, ἐκ τοῦ ἐνταῦθα καλλιτεχνικοῦ ἔργαστηρίου τῶν Ἀδελφῶν Ροδίων.

ΔΑΞ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΥΚΟΣ (Μῦθος Κριλῶς)

Εἶχ' ἐνός κούκου κάμποσον αἶσα παρμένα τὸ κεφάλι του μιά μέρα κ' ἠθέλησε ὁ κουκὸς καλὰ καὶ νά τονε κάμῃ ὁ αἰτός... ἀηδὸν.

Σάν ἔλαβεν ὁ κούκος τὴν χάριτ' αὐτὴν σὲ μία φτέρη μὲ καμάρικ' ἐκεῖ σάν τὸ ἀηδόνι προσπαθεῖ νὰ ψάλλῃ ἀρμονικά, νὰ θαυμάσῃ.

Μὰ σάν τί, λέτε, ὅτι του συνέδεσεν ὁ κούκος τὴν φτέρη μὲ καμάρικ' ἐκεῖ σάν τὸ ἀηδόνι προσπαθεῖ νὰ ψάλλῃ ἀρμονικά, νὰ θαυμάσῃ.

Ὁ Κούκος τότε θυμωμένος τὴν αἰτῶν αἰτῶν καὶ μ' ὅση φωνὴ ἔχει «Ἐκδίκησιν!» φωνάζει «Γιὰ στοργὴν ἀηδόνι νὰ με κάμῃ ἢ Ἀρεντιᾶ»

«Καὶ τὰλλα τὰ πουλάκια νὰ τολμᾶν ἐμπρός μου τὴ φωνὴ μου νὰ ἔχῃ» καὶ νὰ πετάξουν ὅλα τους μακριὰ. Μὰ καὶ ὁ αἰτός τοῦ λέει μὲ βία.

«Φίλε μου, πόσο εἶσαι ἀπατηλὸς ἐγὼ εἶμαι Βασιλεῖα διωρισμένη, μὰ ὅχι καὶ θεός· σάν θέλῃ νὰ γίνῃ ἀηδόνι ὁ κούκος, δὲν μετῴμιζαί· Τάξιωμα τοῦ διδῶ τὸ μεγάλο γιὰ τὴν ἀξία του ὅμως, εἶνε ἀλλ' ἄλλο»

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

ψω ὅλας τὰς ἐντυπώσεις, τὰς ἐκτελέσεις ἀπὸ τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσίν τοῦ Ζαππείου. . . Ἄλλ' ἢ τὰς ἀπλάσεις, ἡ ὁποία μ' ἐστειλεν ἐκεῖ, μοῦ εἶπε: «Θὰ τὰ γράψῃς μὲ γ α λ ὀ γ ι α.»

Μὲ λίγα λόγια. . . Ἄλλὰ τί νὰ τοιπῶ μὲ λίγα λόγια; Φαντασθῆτε εἰς δύο αἰθούσας τοῦ Ζαππείου, —δύο περιγράψω τὸ ὠραῖον τοῦτο μέγαρον Ἐκθέσεων, διότι θὰ σας το περιγράψω ἀργότερα ὁ κ. Φαίδων, —εἶνε ἐκτελέσεις, καὶ ἡκούσα πολλοὺς νὰ λέγουν ὅτι ἡ Διὰ Λασκαρίδου ἔχει μέλλον μεγάλης ζωγράφου. Καὶ σήμερον ἀκόμη, οἱ λόγοι ἀποδίδουν ὅπως αὐτὴ τὴν ἀθηναϊκὴν φύσιν μὲ τὴν ἐντέλειαν χρώματος. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα τῆς Κας Ἀμοιράδου, τῆς κατ' ἐξοχὴν ἀνογράφου, μὲ-

γῇ, καθὼς λέγουν ὅλοι, καὶ κατὰ ποιὸν καὶ κατὰ ποσὸν εἶνε ἀνωτέρα τῆς περιουσίας, εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι τοῦ χρόνου θὰ εἶνε ἀκόμη πλουσιωτέρα. Χάρις εἰς τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν δραστηριότητα τῶν φιλοτέχνων κυρίων, οἱ Ἀθηναῖοι ἀπεκτήσανεν Καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν, καὶ εἰμποροῦμεν κατ' ἔτος νὰ θαυμάσωμεν τὰ ἔργα ὅλων τῶν ἐλλήνων καλλιτεχνῶν, ἀπὸ τῶν ἐπισημοτέρων διδασκάλων, μέχρι τῶν πλέον ἐυελπίδων μαθητῶν.

Ἀλλὰ, μὲ λίγα λόγια. . .

Ἰδοὺ ἡ «Δέξα τῶν Ψαρῶν» τοῦ Γούζη, τοῦ μεγάλου ἑλλήνων ζωγράφου. Ἐκεῖ ἐμπνευσθὴ ἀπὸ τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Σολωμοῦ «Στῶν Ψαρῶν τὴν ὀλόμαυρὴν ῥάχην. . .» καὶ παριστᾷ τὴν Δόξαν, βηματίζουσαν ἀνωθεν τῶν Ψαρῶν, μὲ πινακίδα καὶ κονδύλιον εἰς τὴν χεῖρα, ἐτοιμὴν νὰ χαράξῃ μὲ αἰῶνα γράμματα τὰ ὀνόματα τῶν ἡρώων, τὰ ὅποια μελετᾷ. Μικρὸς πίναξ ὑπὸ ἐποψιν διαστάσεων, ἀλλὰ τί μέγας ὑπὸ ἐποψιν ἐμπνεύσεως καὶ τέχνης!

Τοῦ Ἰακωβίδου, ἐπίσης μεγάλου ζωγράφου, εἰμπορεῖ κανεῖς νὰ θαυμάσῃ πέντε ἔξοχα ἔργα. Ὁ «Ἐξοχικὸς Περιπάτος» ἔχει πᾶρη χρυσοῦν βραβεῖον εἰς τὴν Ἐκθεσιν τοῦ Μονάχου· καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ διὰ νὰ φαντασθῇτε τί θαυμάσιος ποῦ εἶνε. Ἀλλὰ καὶ τὸ χαριτωμένον ἐκεῖνο «Κρυζτουλάκι» τί σας λέγει; Τὸ παίζον δύο ἀδελφάκια, τὸ ἕνα ἕως δύο ἐτῶν, τὸ ἄλλο ἕως τεσσάρων. Τὸ μεγαλύτερον εἶνε γονατισμένον ὀπίσω ἀπὸ τὴν ῥάχην μιᾶς καρέκλας καὶ προβάλλει ἀριστερὰ τὸ κεφάλι του, ἐν ᾧ τὸ μικρότερον, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς καρέκλας, ἐμπρός, σκύπτει δεξιᾶ. Καὶ εἶνε τὸςον φυσικὴ ἡ εἰκὼν, ὥστε νομίζεις ὅτι τὰ παιδάκια εἶνε ζωντανά, καὶ νὰ, τώρα θὰ κινήθωσι, καὶ θάλλάζωσι θέσιν, εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ παιγνιδίου, καὶ τὸ ἕνα θὰ προβάλλῃ ἀριστερὰ καὶ τὸ ἄλλο θὰ σκύψῃ δεξιᾶ. Τσά! Τσά! . .

Νὰ ἕνα κοριτσάκι ποῦ διαβάσει. Εἶνε ἀπὸ τὰ ὠραῖα ἔργα τῆς Διδ. Θαλαίρας Φλωρᾶ, μαθητρίας τοῦ Ἰακωβίδου, ἡ ὁποία ἐπαινεῖται πολὺ. Πόσον ὠραία εἶνε ζωγραφισμένη ἡ συγκέντρωσις καὶ ἡ προσοχὴ ἐπάνω εἰς τὸ σοβαρὸν προσωπάκι, τὸ ὁποῖον σκύπτει εἰς τὸ βιβλίον!

Ἀληθεῖα, τὸ φύλόν μας τὸ εἰδεῖξε φέτος εἰς τὴν Ἐκθεσιν, καὶ αὐτὸ μὲ κολακεύει πολὺ. Ἐκτὸς τῆς Φλωρᾶ, καὶ ἡ Διδ. Σοφία Λασκαρίδου ἔχει ἐκθέσει τέσσαρα ὠραῖα ἔργα. Ἡ «Ἀμυγδαλίς» τῆς μοῦ ἔκαμνεν μεγάλην ἐντύπωσιν, καὶ ἡκούσα πολλοὺς νὰ λέγουν ὅτι ἡ Διδ. Λασκαρίδου ἔχει μέλλον μεγάλης ζωγράφου. Καὶ σήμερον ἀκόμη, οἱ λόγοι ἀποδίδουν ὅπως αὐτὴ τὴν ἀθηναϊκὴν φύσιν μὲ τὴν ἐντέλειαν χρώματος.

Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα τῆς Κας Ἀμοιράδου, τῆς κατ' ἐξοχὴν ἀνογράφου, μὲ-

πως δὲν εἶνε ἐξαισία; Καὶ τῆς Κας Κοντουμά τὰ προπλάσματα δὲν ἔχουν τόσην ζωὴν καὶ ἀλήθειαν; Ἀγαπηταί μου φίλοι, ὅσαι αἰσθάνεσθε κλίσιν πρὸς τὰς τέχνας, παραδειγματισθῆτε. Ἡ τέχνη δὲν εἶνε ἔξω πρὸς τὸ φύλόν μας—ἀλλὰ χρειάζεται κόπος καὶ μελέτη. . .

Τί ἔξοχοι αἱ ὑδατογραφίαι τοῦ Μπον-κασιάμπη καὶ τοῦ Γιαλλινᾶ! Ἐκεῖνα τὰ προβάτια τοῦ τελευταίου, εἰς δύο τρεῖς εἰκόνας, τί εὐμορφα ποῦ εἶνε! Ἀλλὰ παρ' ὅλγιν νὰ λησμονήσω ἕνα χαριτωμένον κεφαλάκι τοῦ Γερανιώτη, μικρὸ παιδάκι, τὸ ὁποῖον χαμογελᾷ γλυκύτατα. . . Ἀμὲρ ὁ μικρὸς ἐφημεριδωπῶλης τοῦ Βικατού, ὁ ὁποῖος ἐστάθη καὶ διαβάσει μὲ τὴν σοβαρότητα τὰς ἐφημερίδας του; Ἀμὲρ ὁ γλυκύτατος ἐκεῖνος ζαχαροπώλης τοῦ Σαββίδου; καὶ ἡ λαμπρὰ προσωπογραφία τοῦ Ροῦλοῦ, ἡ ὁποία

ΤΟ ΚΡΥΦΤΟΥΛΑΚΙ
(Εἰκὼν Γ. Ἰακωβίδου)

πριστὰ ἕνα ὠραῖον παιδάκι μὲ γαλανὰ ματάκια ἐκφραστικώτατα; Καὶ τὰ θαυμάσια ἀθηναῖκα τοπία τοῦ Φωκᾶ; Καὶ τὰ ἀριστουργήματα, τὰ λεπτότατα, τοῦ Ράλλη; . . Ἀλλὰ τί νὰ ἐνθυμηθῶ καὶ τί νὰ λησμονήσω μὲ λίγα λόγια;

Ὑπάρχει καὶ ἕνας ἐκθέτης πολὺ ὑψηλὸς καὶ ἐπίσημος. Εἶνε ἡ Α. Β. Ὑψηλότης, ὁ πρίγκιψ Νικόλαος, ὁ ὁποῖος τὸςον ἀγαπᾷ τὴν ζωγραφικὴν, ὅπως μαρτυρεῖ ἡ τεχνικωτάτη ἐκεῖνη ἀντιγραφή μιᾶς πωλητρίας ὀρνίθου. Ἠκούσα μάλιστα, ὅτι τοῦ χρόνου ὁ πρίγκιψ θὰ στείλῃ καὶ πρωτότυπα ἔργα.

Καὶ τώρα μίαν ἐρώτησιν: Ὅσοι καὶ ὅσαι κατοικεῖτε εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐφροντίσατε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν Ἐκθεσιν; . . Ὅχι; Ἀ, εἰσθε ἀσυγχώρητοι! Δὲν πρέπει νὰ χάνῃ κανεὶς τοιαύτας εὐκαιρίας καλλιτεχνικῆς ἀπολαύσεως. Ἡ εἰσοδος εἶνε μόνον μίαν δραχμὴ καὶ ἡ Ἐκθεσις θὰ διαρκέσῃ ἀκόμη ἕνα μῆνα. Λαίπν, τί κάθεσθε;

Αὐτὰ μὲ λίγα λόγια. Η ΒΑΠΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ (Συνέχεια ἴδε σελ. 117)

Διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου κατέβησαν εἰς τὴν δευτέραν στέγην, ἡ ὁποία εὐρίσκετο περὶ τὰ δεκαπέντε μόνον μέτρα ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους.

Ἡ ὑδρορροή ἐκεῖ εἶχεν ὡς συνέχειαν ἕνα μολύβδινον σωλῆνα, κάθετον, προωρισμένον διὰ τὴν ἐκροὴν τῶν ὑδάτων καὶ στερεῶς προσηρμοσμένον ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ὁ Παπαρίγγος ἐκρεμάσθη πρῶτος ἀπὸ τὸ πρωτοφανὲς αὐτὸ ἀλεξίπτωτον καὶ ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸν Λαδουρέκον καὶ τὸν Ρογήρον, ὠλίσθησε βραδέως μέχρι τοῦ ἐδάφους.

— Λαμπρά, εἶπε, μόλις ἤγγισε τὴν γῆν. Σία κι' ἀράξαμε. . .

Δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν.

Δέκα βραχίονες τὸν ἤρπασαν, τὸν ἐδέσμευσαν, καθὼς καὶ τοὺς δύο ἄλλους, καὶ τοὺς ἀπήγαγον ἐν σπουδῇ.

Πρὶν προφθάσουν νὰ συνέλθουν ἀκόμη ἀπὸ τὴν ταραχὴν των, εὐρέθησαν καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ, εἰς ἕν ἄλλο κελλίον, κείμενον αὐτὴν τὴν φορὰν εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς φυλακῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐνόμισαν πρὸς στιγμὴν ὅτι εἶχον δραπετεῦσθαι.

Πᾶσα ἐλπίς, τώρα πλέον, εἶχεν ἀπωλεσθῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΠΩΣ Ο ΠΑΛΟΥΔΟΣ ΑΝΕΚΑΛΥΨΕΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΛΥΤΟΝ ΤΟΥ ΜΙΑΝ ΙΔΙΟΤΗΤΑ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΔΕΝ ΕΓΝΩΡΙΖΕ.

Εἰς μίαν αἰθούσαν τῆς φυλακῆς, προωρισμένην διὰ τὰ πολεμικὰ συμβούλια, δύο ἄνθρωποι συνωμίλουν.

— Μίστερ Ρενώ, ἔλεγεν ὁ εἰς, ἐφθάσατε σὲ κατάλληλην ὥρα, γιὰ νὰ ἐμποδίσετε αὐτοὺς τοὺς καταραμένους Φραντζέζους νὰ το κόψουν λάσπη. Σὰς συγχάρω διὰ τὴν διορατικότητά σας. Ἀμὰ ἐφθάναν μιά φορὰ ἐπὶ στρατοπέδους, θὰ ἦτο σὰν δύσκολο νὰ ἐφαρμόσωμεν τὰ σχέδια, ποῦ ἔχομεν γι' αὐτούς.

— Ἐνῶ, χάρις εἰς τὴν ἐπαγρύπνησίν μου, κύριε Μπρόουν, ὁ Ρογήρος καὶ οἱ φίλοι του θὰ λάβουν τὴν ἰδίαν τύχην, καὶ ὁ σκοπὸς μας θὰ γίνῃ, τὸ πολὺ πολὺ ἔως σήμερον τὸ βράδυ.

— Μὴν βιάζεσθε παραπολύ, μίστερ Ρενώ, εἶπε ψυχρῶς ὁ Ἀγγλος. Γνωρίζετε βέβαια τὸ παραμῦθον τοῦ μεγάλου μυθογράφου, τοῦ Λαγονταίνου: δύο κυνηγοί, λέγει τὸ παραμῦθον, εἶχαν πούλησθαι τὸ τομάρι τῆς ἀρκούδας, πρὶν νὰ τὴν σκοτώσουν ἀκόμη. Φεδοῦμαι, μίστερ Ρενώ, μήπως τὸ κάνετε καὶ σεῖς σάν τοὺς κυνηγοὺς τοῦ παραμυθίου. . .

— Ἐγὼ δὲν το πιστεύω, διεμαρτυρήθη ὁ Ρενώ, ἐρεθισθείς. Τὸ πολεμικὸν

συμβούλιον θά συνέλθῃ σὲ μίαν ὥρα, καὶ τὸ μουσκέτο. . .

— Λέτε νὰ συνέλθῃ τὸ συμβούλιον ;

— Βέβαια. Τὸ ξέρετε καλλίτερά μου.

— Φοβοῦμαι πῶς εἶμαι καλλίτερα πληροφορημένος ἀπὸ λόγου σας, κύριε Ρενώ, ἐξεδόθη ἄλλη ἀντιφατικὴ διαταγή. Τὸ συμβούλιον δὲν θά συνέλθῃ.

— Ἐν τούτοις. . .

— Καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος, ἐξηκολούθησεν ὁ Μπρόουν, μὲ τὴν αὐτὴν ψυχραιμίαν. Ὁ Ἰσπανὸς διοικητὴς ἀπεστρέφεται τοὺς Γάλλους.

— Τὸ ἀπέδειξε πολλάκις.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. Προσθέτω μάλιστα ὅτι τώρα τοὺς ἀποστρέφεται περισσότερο ἀπὸ ποτέ.

— Δὲν καταλαμβάνω τίποτε.

— Θὰ καταλάβετε. Ἀκοῦστε καλὰ αὐτὰ ποὺ θά σᾶς εἰπῶ. Ἐνὸς τὰ γαλλικὰ στρατεύματα ἐστὲν μικρὰ ἀποσπάσματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κάδιξ, ἐνὸς ἐπαρυσιάζοντο μὲ περιωρισμένον ἀριθμὸν ἀνδρῶν, τὸ πρᾶγμα ἐθεωρεῖτο ἀκίνδυνον. Ἐσφάζαν λοιπὸν τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς ἐπέβαλλαν εἰς ἕνα σωρὸ βανταλιστήρια ἐστὶ νησί τῆς Καθρέρας καὶ ἐδῶ πέρα ἀκόμη.

— Ὅπως καὶ ἐστὶ Πόρτσμουθ.

— Ὅπως καὶ ἐστὶ Πόρτσμουθ, ἐπὶ νέλαθεν ὁ Ἀγγλὸς ἀταράχως. Ἀλλὰ σήμερον τὰ πράγματα ἄλλαξαν.

— Γιατί ;

— Ὡ ! ὁ λόγος εἶνε ἀπλούστατος. Ὁ στρατάρχης Βίκτωρ, δούξ Βελλύν, πολιορκεῖ τὸ Κάδιξ.

— Καὶ μὲ τοῦτο τί ;

— Εἶνε πολὺ ἐνδεχόμενον νὰ καταλάβῃ τὴν πόλιν ἐξ ἐφόδου, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ υπερηφάνου γαλλικοῦ ἔθνους, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ διοικητὴς φοβεῖται, καὶ δὲν ἔχει ἄδικον, φοβεράς ἀντεκδικήσεις.

— Ἀρχίζω νὰ καταλαμβάνω.

— Δόξα σοι ὁ Θεός ! Οἱ αἰχμάλωτοι τοῦ Ἀργοναύτου, ἀφοῦ ἐγλύτωσαν ἀπ' τῆ φωτιά κ' ἀπ' τὸ λεπίδι, ὠρίσθησαν νὰ καλοπεριποιηθῶν τοὺς Ἰσπανοὺς καὶ τοὺς Ἀγγλούς, ἂν τοὺς πέσουν ἐστὶ χέρια τοὺς καμιά φορά. Ὁ διοικητὴς λοιπὸν ὅταν ἔμαθε ἀπὸ τοὺς κατασκόπους τοὺς τὰς φρικτὰς αὐτὰς διαθέσεις τῶν πολιορκητῶν, ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρισθῇ τοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς ὁποίους ἔχει ἀκόμη εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ὅσον εἴμπορεῖ καλλίτερα, γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴν προστασίαν τοὺς εἰς ὦραν ἀνάγκης.

— Λοιπὸν, ἐμυρμούρισεν ὁ Ρενώ, θά μας ἐξφύγῃ ὁ Ρογήρος.

— Γιὰ τὴν ὥρα δὲν εἴμποροῦμε νὰ τοὺς κάμωμε τίποτε.

— Δὲν πρέπει ὅμως νὰ τον ἀφίσωμε κ' ἐτσι.

— Ποίος το λέει ! Ἐν τούτοις ὅμως

πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν μὲ μεγάλην φρόνησιν καὶ νὰ σκεφθοῦμε νὰ εὐρύουμε οἱ δύο μας ἕνα κατάλληλον τρόπον, γιὰ νὰ τοὺς ἐκκάμωμεν. Τὸ παιδί καὶ οἱ σύντροφοί του εἶνε τώρα κλεισμένοι ἐν ἑνῇ ὑπόγειο καλλι. Οἱ τεῖχοι εἶνε πολὺ χονδροὶ καὶ ἀσφαλεῖς. Ἐλάτε μαζί μου. Μοῦ ἐκατέθηκε μιά καλὴ ιδέα. Καὶ ἴσως τὰ καταφέρωμε νὰ τοὺς ἐμπερδέψωμε.

Οἱ δύο ἀρχεῖοι ἄνθρωποι ἐξήλθον, διευθυνόμενοι εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, διὰ νὰ τελειοποιήσουν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ σχέδιόν των.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ ἀγαθὸς Ροκαντέν εὐρίσκετο ὑπὸ τὸ κράτος θανάσιμου ἀνησυχίας.

Δὲν ἠδύνατο νὰ σταθῇ εἰς ἕν μέρος, ἐπηγαινοῦντο ἀδικοῦτως εἰς τὸ στρατόπεδον, ζητῶν πληροφορίας ἀπὸ ὅλους, ἀπὸ τῶν ἀξιωματικῶν μέχρι τοῦ τελευταίου στρατιώτου, ἐρωτῶν αὐτοὺς ἂν ἐγνώριζαν τίποτε περὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του, ἢ τοῦλάχιστον, ἂν εἶχαν μάθῃ τί γίνεταν εἰς τὴν πολιορκουμένην πόλιν.

Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ στρατιῶται εἰς τὴν ἀρχὴν ἐγέλοσαν ὀλίγον μὲ τοὺς παραδόξους τρόπους τοῦ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, κατόπιν ὅμως ἤρχισαν νὰ τον συμπαθοῦν καὶ ἀπεκρίνοντο εἰς τὰς ἐρωτήσεις του μὲ τὴν εὐλάβειαν, τὴν ὀρεϊλομένην εἰς τὴν ἡλικίαν του καὶ εἰς τὴν θέσιν του.

Ἄλλως τε οἱ παλαιοὶ αἰχμάλωτοι τοῦ Ἀργοναύτου ἐλάτρευον τὸν Ρογήρον, τὸν ἡρώϊκον αὐτὸν νέον, τοῦ ὁποίου τὸ θάρρος καὶ ἡ ψυχραιμία τοὺς εἶχε συγκαταστήσει καὶ καθοδηγήσει εἰς τὰς φρικτὰς περιπετείας των, διὰ νὰ τοὺς ἀποδώσῃ ἐπὶ τέλους τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

Οἱ γενναῖοι αὐτοὶ ἄνδρες ἀνησυχοῦν ἐξ ἴσου γνωρίζοντες, ὅτι ὁ Ρογήρος εὐρίσκετο ἐν κινδύνῳ, καὶ ὅτι ἡ τύχη τῆς τομηρᾶς ἀποπειρας τοῦ ἥτο προβληματικὴ.

Ἡμέραν τινὰ συνηθροίσθησαν καὶ ἀπέστειλαν ἐπιτροπὴν, ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ὁποίας ἦτο φυσικὰ ὁ Βιλαμπουάς, πρὸς τὸν στρατάρχην, παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ καταβάλῃ πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως πληροφορηθῇ περὶ τῆς τύχης τοῦ μικροῦ των συντρόφου, καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνταλλαγὴν αὐτοῦ πρὸς ἄλλον αἰχμάλωτον, ἐν ᾗ περιπτώσει εἶχε συλληφθῇ παρὰ τῶν Ἀγγλων ἢ τῶν Ἰσπανῶν.

Ὁ δούξ ὑπεσχέθη νὰ κάμῃ ὅ,τι ἦτο δυνατόν διὰ τὸν Ρογήρον, τῶς μᾶλλον καθόσον καὶ ὁ ἴδιος ἐνδιέφερετο ζωηρῶς διὰ τὸν ἀνδρῆα αὐτὸν νέον.

Ὁ Σαιν Ροκαντέν ἐπέστρεφεν ἐσπέραν τινὰ εἰς τὴν κατοικίαν του, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν πιστὸν του Παλουάξον, ὅτε παρετήρησεν ἕνα ἀξιωματικὸν τοῦ ἐπιτε-

λείου, ὁ ὁποῖός τον ἐχαιρέτησε καὶ ταπεινῶς. — Κύριε, ἐπιθυμῶ νὰ σας ἐκμιμήσω. Ἐρχομαι ἐκ μέρους στρατάρχου Βικτωρος.

— Καλῶς ὠρίσατε, ἀπήντησεν ὁ Ρογήρος. Ἄν ἀγαπάτε, περᾶστε ἀπὸ τοῦ κύριου Παλουάξου εἰς τὴν τριάντα φίλος, καὶ μπορεῖ νὰ κοῦσῃ ἐλεύθερὰ θά μου ἤτε.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι οἱ τρεῖς, ὁ Ρογήρος ἤρχισε :

— Κύριε, ἐλάβαμε εἰδήσεις ἀνεψιῶν σας.

— Ἄ ! Ὡς μου ! ἀνεψιῶν ;

— Σαιν Ροκαντέν, ὁ ὅρος ἐκ συγγένειας.

— Ἡσυχάσατε, εἶνε ζωντανός. Εὐρίσκεται εἰς ἐπικίνδυνον θέσιν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ τον βγάλωμεν ὡραν γρηγορητέρα.

KIMON ΛΑΚΙΝ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Κάκια τὰ ἔχει μὲ τὸν πατέρα.

— Ὅριστε κατάστασις ! λέγει πρὸς τὸν πατέρα. Νὰ εἶνε Πάγκα καὶ νὰ μὴ μᾶλλον ὁ κύριος οὕτε ἕνα κόκκινον αὐτὸ ! Ἄν θέλωμε λοιπὸν ;

Εὐστῆν, ὑπὸ τοῦ Χαλάρου.

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Τεχνολογίας : Ὁ διδάσκαλος : Ἡ γὰρ τῆς εἴμπορεῖς νὰ το ἐκφέρῃς κατὰ προστασίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου : — Ψεῖ ! Ψεῖ !

Εὐστῆν, ὑπὸ τοῦ Χαλάρου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

ΤΑ ΜΑΥΡΟΣΗΜΑ

ΑΛΛΟΙ τὰ ἐψήφισαν, ἄλλοι τὰ καταψήφισαν. Οἱ μὲν τὰ εὐρον δίκαια καὶ ἀναγκαῖα, περὶ τὰ ἐπιβλαβή. Αὐτοὶ εἶπον ὅτι πλάσιόντων τὸν ζῆλον τῶν φίλων μαρτυρῶντας ὅτι θά τον μαρᾶνουν. Οἱ πρῶτοι ῥίσθησαν, ὅτι θά εἶνε σωτήρια καὶ ὡς πᾶς κάθε τιμωρία, ὅταν ἐπιβάλλεται ἀξίους αὐτῆς : οἱ δεῦτεροι ὑπεστήριξαν ὅτι κάμουν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ἐκτελέσωμεν τὸν νόμον.

Τὶ νὰ κάμω τώρα, ἐν τῷ μέσῳ τῶν αὐτῶν γυναικῶν ; Ποίαν ἀπόφασιν ἔχω ; — Νάπορρβω τὴν πρότασιν ; Ἄν μου φαίνεται ὅτι ἔχουν δίκαιον ὅσοι ἐστήριξαν ; — Νὰ τὴν ἐπαρμόσω ; Ἄν

μου φαίνεται ὅτι ἔχουν δίκαιον καὶ ὅσοι τὴν ἀπερῶσαν ;

Συμβιβασμὸς λοιπὸν. Καὶ ναὶ καὶ ὅχι. Θὰ δίδω μαυρόσημα, καὶ δὲν θὰ δίδω ἢ μᾶλλον θὰ δίδω, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τα δημοσιεύω, μυστικῶς. Καὶ ἰδοὺ ἐπὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἱκανοποιούνται ὅλοι : καὶ ὅσοι ἐθεώρησαν τὰ μαυρόσημα δίκαια καὶ ὅσοι ἐφοβήθησαν ὅτι θὰ ἐκθέσωμεν καὶ θάπορευομεν. Διὰ τῆς μεθόδου, τὴν ὁποίαν ἀπεφάσισαν νὰ παραδεχθῶν, τὰ Μαυρόσημα καθαρῶς, ἀποβάλλουν τὸ κινδυνώδες αὐτῶν μέρος, καὶ μένουσιν καθαρῶς καὶ μόνον εὐεργετικά, δίκαια καὶ σωτήρια.

Λοιπὸν, μάθετε ὅλοι, ὅτι ἀπὸ σήμερον ἀνοίγεται εἰς τὸ Γραφεῖόν μου νέον βιβλίον, τὸ Βιβλίον τῶν Μαυρόσημων, ἢ καλλίτερα τὴν Μαύρην Βίβλον. Καὶ εἰς τὴν βίβλον αὐτὴν θὰ σημειῶνται τὰ μαυρόσημα, καὶ τὴν βίβλον αὐτὴν θὰ συμβουλευόμεθα πάντοτε κατὰ τὴν ἀπονομήν τῶν Εὐσχημῶν. Παραδείματος χάριν :

Ὁ Α. εἶνε ἄξιος τεσσάρων εὐσχημῶν ἄλλα συγγένειαν ἔσχηκε καὶ εἰς τὴν Μαύρην Βίβλον μὴ ἐν μαυρόσημον : θὰ του γράψω μόνον τρία εὐσχημα.

Ὁ Β. εἶνε ἄξιος δύο εὐσχημῶν ἄλλα συγγένειαν ἔσχηκε καὶ εἰς τὴν Μαύρην Βίβλον μὴ ἐν μαυρόσημον : θὰ του γράψω μόνον δύο εὐσχημα. Ὁ Γ. κρίνεται ἄξιος ἐνὸς εὐσχημοῦ καὶ ἐνὸς μαυρόσημου : δὲν θὰ του γράψω τίποτε, διότι τὸ ἐν καταστρέφει τὸ ἄλλο. — Ὡς, ἐν εἰς τὸ ἐξῆς θὰ βλέπετε τὰ εὐσχημα ἀπονεμόμενα μὲ μεγαλητέραν φειδῶν, νὰ ἤξετε, ὅτι τοῦτο συμβαίνει διότι ἤρχισαν νὰ δουλεύουν μυστικῶς τὰ μαυρόσημα.

Ἡ Μαύρη Βίβλος : — Αὕτην τὴν ἐβδόμηδα ἐσημείωσε δύο [M] διὰ μίαν πολὺ κακογραμμένην καὶ μουντζουρωμένην ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔκαμα ἐν τέταρτον τῆς ὥρας νάναγνῶσκω ἐσημείωσα τρία [M] διὰ κατὰ ζωρὰ καὶ ἐγωιστικῶτα παρὰ πᾶσα περὶ μὴ δημοσιεύσεως ἐνὸς ἀναλίστου Παιδικῶν Πνεύματος : ἐσημείωσα τέσσαρα [M] διὰ μίαν Πνευματικὴν Ἀσκήσιν ἀνεγερμένην ἀπὸ παλαιὸν τόμον μου, τὴν ὁποία ἐγλάσθηκα καὶ ἐδημοσίευσαν : τέλος ἐσημείωσα ἐν [M] διὰ μίαν ἐπιστολήν μὲ παραγγελίας, ἡ ὁποία δὲν εἶχε οὐτε τόπον διαμονῆς, οὐτε χρονολογίαν, οὐτε ὄνομα, ἀλλὰ μόνον τὸ ψευδώνυμον τοῦ γράφοντος.

Ἄλλ' εἰς τοὺς ἐσημειώσας αὐτὰ τὰ μαυρόσημα : Τὰ εἶπαμεν : αὐτὸ μόνον ἐγὼ θὰ το ἤξερω.

Εἰς τὰς 20 Ἀπριλίου, δηλαδὴ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας, τελειοῦναι ἡ προθεσμία τῆς ἀποστολῆς ἔργων διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς. Μὴν το ἐξετάσατε καὶ μελετήσατε ἔξω, ὅσοι σκέπτεσθε νὰ διαγωνισθῆτε.

Ἡ Θεραπεία τῶν Μουσῶν [E] μοῦ περιγράφει σήμερον διὰ μακρὴν τὴν χαρὰν τῆς πωλῆς προστατευομένης τῆς, ὅταν τὴν ἀνηγένηται ὅτι τὴν ἐνέγραψεν εἰς τὴν «Διάπλαιν» ἢ φίλῳ μου Πολυξένην Κέκωσιν. Ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὴν ἔγραψε θερμὴν εὐχαριστήριον ἐπιστολήν.

Κόρη τοῦ Πηλίου, τὸ ψευδώνυμον Ἀνθός τῶν Ἀλπεων ἀνέχει εἰς ἄλλον. Δι' αὐτὸ δὲν δημοσιεύω τὰς προτάσεις σου, τὰς ὁποίας σὲ παρακαλῶ νὰ ἐπαναλάβῃς, ὅταν θὰ προτείνῃς νέα ψευδώνυμα πρὸς ἐκδόχην.

Σύρτα-Φέρτα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξελέξατο. Τὰ αποτελέσματα τοῦ 57ου Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων εἶνε ἔτοιμα καὶ θὰ δημοσιευθῶν ἴσως εἰς τὸ προσεχές. Ἔγινεν καλὰ ;

Λυσάρετον [E] πνευματικῶς αἰ παρατηρήσεις σου, ἀλλὰ ἐν μέρει μάταιαι : διότι δηλωγῶς ὑπάρχει μὲ Ὁ εἰς τὸ μέσον. Ἀλλ' ἡ πόλις ἡ ἀποτελούμενη ἀπὸ φθόγγους μουσικῶν καὶ ἀντωνυμιῶν, εἶνε θεσσαλική, καὶ ὅχι μακεδονική, ὡς κατὰ λάθος ἐγράφη.

Ὡς ἦτο ἐπόμενον, καὶ τὸ ἀγαπητὸν μου καὶ εὐγενὲς Ναυαρίνον [EEE] ἐσπευσεν ἄμέσως νὰ μου στείλῃ 7 δραχμὰς διὰ νὰ ἐγγράφω τὴν προστατευομένην τῆς Θεραπείας τῶν Μουσῶν Ἀλλὰ τὸ ἐπρόλαβεν ἡ Πολυξένη Κέκωσιν,

διότι κατοικεῖ εἰς τὰς Ἀθήνας. Καὶ τώρα εἰ θὰ γίνῃ ; Ὡς τὸ μάθετε εἰς τὸ προσεχές. . .

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, Ναυτοπούλα, διότι τὸ «ἐμπρός !» μοῦ ἐκείνο ἐκίνησε τὸν ζῆλόν σου διὰ τὸ ἐξασπάζεσθαι καὶ τὸ ἐπῆρξαι τόσον πολὺ εἰς τὸ φιλότιμον ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχη λαμπρὰ ἀποτελέσματα. Ἡ Δις Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου, τῆς ὁποίας τόσον θαυμάσιος τὰ διηγήματα, δὲν ἔχει συγγένειαν μὲ τὸν κ. Παπαδοπούλου : εἶνε ἡ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως γνωστὴ καὶ πολὺ διακεκριμένη μεταξὺ τῶν ἑλληνίδων συγγραφέων.

Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς, εἶπα ὅτι δέχομαι καὶ μεταφρασμένα Παιδικὰ Πνεύματα, εἰς τὴν ὥρᾳ. Σοῦ εὐχαριστῶ καλὴν διασκέδασιν εἰς τὴν Οὐαλλίαν. Καὶ τώρα θὰ μου κάμῃς μίαν χάριν ; Νὰ ἐκλέξῃς ἐν ἄλλο ψευδώνυμον, καταλληλοτέρον. Ποτὲ δὲν θὰ σου δώσω, ἔστω καὶ ὡς ψευδώνυμον, τὸ ὀλίγον κολακευτικὸν ἐπιθετικὸν ποῦ ζητεῖς, —τόσφ σοβαρὸν μάστιγα : διότι ἂν ἦτο ἀστέιον (ὅπως Ἀρχιμουτάλιας, Φαρμυναλὸς κτλ.) δὲν ἐπείραζε. Συμφωνεῖς ;

Φάσμα τῆς Νυκτός [EEE] (ἂ, μὰ σου αἰτῶν διὰ τὴν τόσφ ἐπιτυχημένην πρωταπριλιάτικὴν ἐπιστολήν σου. Δὲν φαντάζεσαι εἰς τί ἀναστάτωσιν ἔδωκε τὸ Γραφεῖόν μου μὲ τὰ φρικτὰ παρὰ πᾶσα σου, πόσον ἐλυπήθημεν ὅλοι διὰ τὸ ὅθεν πάθηκα τοῦ Τρομάρα, καὶ πόσον ἐγλάσασαμεν, ὅταν —πολὺ ἄργά, — ἐσυλλογισθήμεν τὴν χρονολογίαν τῆς ἐπιστολῆς σου. Λοιπὸν καὶ τοῦ χρόνου ! — Δὲν θάρνηθῶ ὅμως καὶ ἐν [E] εἰς τὸ Τσουχερὸ Ἀγκάθι, διὰ τὴν ζωηρότητα τῆς ἐπιστολῆς σου, μολοντὶ ἡ ψευτικὴ τῆς δὲν ἐπίασαν, διότι τὴν ἐδιόθασα κατόπι τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Φάσματος τῆς Νυκτός.

Ἐρυθρὰ Καμέλια, εὐρυς ἡ πρότασίς σου καὶ τὴν ἔχω ὑπ' ὅψιν μου νὰ τὴν ἐπαρμόσω ἀργότερα πρὸς τὸ παρὸν ἔχω ἄλλα νὰ κάμω.

Τέσσαρες ταχυδρομικαὶ ἐιδιοποιήσεις περὶ ἐπιστολῶν, διότι τὴν ἐδιόθασα κατόπι τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Φάσματος τῆς Νυκτός.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους : Ἀνθοδέμνη Ἰωρ (Π. Κ.) καὶ Λιοντιμένο Δενδράκι (Ψ. Χ.)

Ἀδπαδοί, Πληροφορίαι : Ὁ Ἀστὴρ τοῦ Βέγα πληροφορεῖ τὸν Γ. Παπαστεφάνου, ὅτι, ἂν καὶ δὲν τὸν ἐπρότειναν ἄλληλοῦς, ὅταν ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐπιστολήν του — ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Ἀνθοφόρου Κανιστροῦ — ἡ Ἐβρὴν Καλαφάτ' ἀσπάζεται τὴν Ἐρυθρὰν Καμέλιαν — ἡ Ἀνθοθεὶς ἀσπάζεται τὴν Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν — ὁ Σοφὸς Πιττακὸς ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Λουσιῶν καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τοῦ Ἀρχιζιανίου — ὁ Παρὰσος πληροφορεῖ τὸ Ἀνθὸς τοῦ Παρὰσος ὅτι τὰρχικὰ του εἶνε Χ. Χ. καὶ εἰς τὸν ἐν Πάτραις : ἀλλὰ διατί, λέγει, νὰ ζητήσῃς πρῶτα τὰ ἀρχικά του, ἐνῶ αὐτὸς εἶνε ὁ κύριος ; — ἡ Ἀγριοτραυφυλλία συγκαίρει τὴν Ἐλληνοπούλαν διὰ τὰς ἐξετάσεις τῆς : — ἡ Ἐρυθρὰ Καμέλια εὐχαριστεῖ τὴν Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας διὰ τὴν ὥρᾳν τῆς κάρταν καὶ τὴν ἀνταποδίδει : — ἡ Βίβλα ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰγνόν — ἡ Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρὸς ἀσπάζεται τὴν Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν θὰ ὑπάγῃ καὶ φέτος εἰς τὴν Ἀνδρὸν : — ὁ Βρετανικὸς Ἀστὴρ πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ὀνομάζεται Κωνσταντίνος Χ. Οἰκονομῶπουλος ἐκ Χαλκίδος, καὶ ἤλλαξε ψευδώνυμον : — ἐν Ἑλλάτι φίλοι μου, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ γίνωνται μέλη τοῦ ἐν Λευκάδι Συλλόγου ἢ «Πρόδο» ἀς ἀποσταθῶν πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπόν του Γεώργιον Παπαστεφάνου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰν ταλλάξουν : — ὁ Γεώργιος Κ. Κωστάλας μὲ τὴν Χιακὴν Μαρμαρίαν, Μασιχαρ τῆς Χίου, Χιακὸν Ὀρίστον, Ἀριστέαν τὸν Ἰωρ καὶ Σαμιακὴν Σημαίαν — ὁ Ἀγριὸς Μάρθης μὲ τὴν Ναυτοπούλαν, Ἰωάννην Μαρκέτην, Ἐλίαν Γεργεῖον, Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας καὶ Φαρμυναλὸν — τὸ Ἀειθαλὲς Ρόδον μὲ τὸ Ἀνήσυχον Πνεῦμα καὶ Κόρην τοῦ Βουνοῦ — τὸ Λουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ μὲ τὸ Ταπεινὸν Ἰωρ, Ἀσμα τοῦ Ὀρφέως, Τοξόδιδα Ἀρτεμιν καὶ Τρεχαγυρενοπούλου — ἡ Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου μὲ τὴν Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν, Πίχ Νίχ, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα, Νοσταλγὸν Ἐλλήνα καὶ Δέαν — ὁ Δοξίας μὲ τὸ Φάσμα τῆς Νυκτός, Ἐρημοκλήσι καὶ Ἠλίαν Μιχαλοπούλου — ἡ Κική Δ. Πιπινοπούλου μὲ τὴν Πηλεόπτην Κλεομένην, Ζωίτσαν Κοφινιώτου καὶ Φρόσωρ Τσαγγρῆ — ὁ Σχίλλερ μὲ τὴν Ἰρίδα, Ἀφρικανόν. Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, Ταταγαίαν Κόρην καὶ Διαβολάχον — ἡ Ἀνθόπωλις τῆς Βερόνης μὲ τὴν Φεγγιόβουλον Ἀδούλαν, Ἀρχιναύαρον Εὐρυδιότην, Ρωσικὴν Καραμάνη, Πέριμον Κυπάρισσον καὶ Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας — ἡ Ἀδρὰ τῆς Στυλίδος μὲ τὸν Κάλυκα Ρόδον καὶ Ταγγεῖνη — ἡ Σφιγξ τῶν Θηβῶν μὲ τὴν Κυματίζουσαν Θάλασσαν καὶ Ἀνθιμὸν Μενεστῆν — ὁ Μιχαὴλ Π. Παρσκάκης μὲ τὸν Δὸν Κολοκύθα Ράπαν — ὁ Λευκόπτερος Ἀγγελος μὲ τὸν Ἐθρικὸν Ἰγνόν, Ζεβάρ, Κυματίζουσαν Θάλασσαν, Τάταλον καὶ Φιλαμερικανίδα — ἡ Ἀνθιμὴ Ρωδιὰ μὲ τὴν Γλυκεῖαν Ἐλπίδα, Ζοφερόν Μεσάιων καὶ Ἀερονάτην τῶν Βοσγίων — ἡ Καλλιπρὸν Σταλκὸν μὲ τὸ Μὴ Ἀπομόνη, Ἀνθὸς τῶν Λειμῶνων, Κῶμα τῆς Σαλαμίνος, Μικρὸν Δεσποινίδα καὶ Ἀσσε με κάτω — ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα μὲ τὸ Κῶμα τῆς Σαλαμίνος, Λουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα καὶ Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν [EE]. — Πυθαγόρας ὁ Σάμιος μὲ τὴν Σαμιακὴν Σημαίαν καὶ Σεινητεμένην Σημαίαν — ἡ Ἀμνὸν Ἀμψις μὲ τὸν Πιστὸν Σύμμαχον — τὸ Ἀντίο Μαστέλλο μὲ τὸν Φωτακτὴν καὶ Γ. Βαρνὸν — ὁ Νικητὴς τῆς Ἀουστέρλιτσης μὲ τὸν Γιάννην Ἀριάνην, Ἀρχιζιανόν, Κεραυνόν, Τρομάρον καὶ Σοφὸν Πιττακόν — ἡ Λιωτοπούλα μὲ τ

